

[Lykketoff]

og ekstra nedskæringsforslag over for udsatte grupper herhjemme, og vi tvivler i øvrigt også på, at man hurtigt kan opnå et meget stort bidrag ved omprioritering af EF's budgetter; det er vi helt bag et forsøg på at gøre, men vi tvivler på, at man på kort sigt kan få en meget stor luns dér, og det skal ikke udsætte indsatsen for Østeuropa.

Konklusionen af det ræsonnement er selvfølgelig, at vi så må være villige til at finde pengene ved bidrag fra os alle sammen, og jeg vil meget opfordre til, at de partier, der er enige i ræsonnementet præcis på det punkt, erkender, at det også har sin pris. Vi må undvære en eller anden lille bid af den i øvrigt rigelige forbrugsstigning, der tegner sig i vores del af verden, hvis vi tænker langsigtet; vi må undvære, for at det i mindre grad skal bryde sammen ude omkring os.

Så vil jeg vende mig imod hele den holdning til den offentlige sektor, som regeringen selvfølgelig også udtrykker, når den udarbejder et finanslovsforslag. Man kunne af den foregående uges debatter, både åbningsdebatten og beskæftigelsesdebatten forleden, få det indtryk, at statsministeren og finansministeren mistænker Socialdemokratiet for at ville ansætte alle de 300.000 ledige i den offentlige sektor. Jeg kan klart berolige med, at det ikke forholder sig sådan. Vi har selvfølgelig fælles med de fleste det meget stærke ønske, at vi kan skabe sådanne forudsætninger for det konkurrenceudsatte erhvervsliv, at det igennem 1990'erne kan opsuge langt de fleste af dem, der i dag er ledige.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at der er en ganske betydelig arbejdskraftreserve til rådighed, hvis vi fører en fornuftig uddannelsespolitik på arbejdsmarkedet, og at den er større end det antal, der i dag registreres som ledige. Det er de mange, der i dag trækker sig tidligere tilbage, end de ville have gjort i en situation med fuld beskæftigelse, og det er en stor del af de kvinder, der i dag nøjes med deltidsarbejde, men givet i en situation, hvor der var mulighed for heltidsarbejde, også ville søge det. Så vi har megen arbejdskraft til rådighed, hvis vi sørger for at tage den rigtige strukturdiskussion om arbejdsmarkedet, nemlig om, hvordan vi tilfører de mange mennesker, der står og venter i første, anden og tredje række på at få et arbejde, de kvalifikationer, som en ny vækst ville

kræve at de havde, altså en større indsats på efteruddannelsesområdet. Her synes vi der er tænkt for lidt og for kort i finanslovsforslaget, og vi vil gerne bidrage til, at der tænkes anderledes. Det gælder hele vores efteruddannelsessystem, ikke bare hvordan vi kan tilskynde virksomhederne til at gøre noget mere for dem, de allerede har i arbejde, men også hvordan vi kan vende op og ned på hele det tilbudssystem for de ledige, som vi vist alle sammen må indrømme ikke fungerer efter hensigten.

Så gælder diskussionen om uddannelse selvfølgelig også, at vi skal give alle de unge, der vil have det, en uddannelse, at vi holder op med at sidde og fedte i forhandlingerne herinde med 50 pladser her, 25 pladser dér og 147 pladser dér efter forældede planøkonomiske dogmer og siger, at det nu skal være slut med, at unge mennesker piskes rundt i labyrinter, når de gerne vil have en uddannelse. Nu åbner vi vores uddannelsessystem, nu sørger vi for, at der er ressourcer til rådighed, for vi ved udmærket godt, at vi ikke kan planlægge det, der er brug for – ingen foregående forsøg har haft succes, det kan vi lige så godt erkende i fællesskab – og vi ved, at uddannelse som sådan gør, at folk er mere mobile og har en større udsigt til beskæftigelse. Skulle vi ikke stoppe fedteriet på området, få åbnet portene og få givet alle unge, der ønsker det, adgang til at gennemføre en videregående uddannelse, hvis de i løbet af det første forløb af uddannelsen viser sig kvalificerede? I det hele taget mener vi, at det er nødvendigt at finde frem til en ekstra indsats for de unge; det gælder også om at fortsætte indsatsen med produktionsskolepladser m.v., som et flertal var enigt om sidste år, men som desværre ikke er indbudgetteret i finanslovsforslaget for i år.

Så er der den erhvervspolitiske side i videste forstand. Vi tror såmænd ikke på, at den væsentligste indsats, man kan gøre for erhvervslivet, er en masse erhvervspolitiske foranstaltninger, sådan som regeringen gerne ynder at beskyldes os for, men vi tror, at det har været meget uklogt af et lille land med mange små virksomheder at nedtrappe den offentlige indsats, der går ud på at overvinde det lille lands særlige handicap med hensyn til at få virksomhederne til at arbejde sammen med hinanden og sammen med det offentlige om de to opgaver, som hver enkelt lille virksomhed vanske-